

Living the Lotus 9

Buddhism in Everyday Life

2026
VOL. 252

**Rissho Kosei-kai of Taipei Holds Memorial Services for Ancestors on August 25
Following a Two-Day Devotional Recitation of the Threefold Lotus Sutra**

Living the Lotus Vol. 252 (Сентяври 2026)

Главный редактор: Такаси Маэда
Редактор: Сати Микава
Редакционная коллегия РК Интернейшнл

Риссё Косей-Кай Интернейшнл
Фумон Медиа Центр 3-й этаж, 2-7-1 Вада, Сугинами-ку,
Токио 166-8537, Япония
Тел: +81-3-5341-1124
Факс: +81-3-5341-1224
Email: living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp

Риссё Косэй-кай—это светская Буддистская организация, священное писание которой заключено в «Трёх сутрах цветка Лотоса». Она была учреждена Основателем Никкё Нивано и Сооснователем Мёко Наганума в 1938 году. Данная организация состоит из обычных мужчин и женщин, которые веруют в Будду и стремятся обогатить духовность, применяя его учение в своей повседневной жизни. Как на уровне местной общины, так и на международном уровне, мы под руководством Президента Ничико Нивано, очень активны в продвижении мира и благополучия через альтруистическую деятельность в сотрудничестве с другими организациями.

Заглавие, Живой Лотос - Буддизм в повседневной жизни, призван выразить нашу надежду к стремлению практиковать учения Лотосовой Сутры в повседневной жизни, чтобы обогатить и сделать нашу жизнь более достойной, словно распускание цветов лотоса в мутном пруду. Интернет-издание направлено на то, чтобы сделать Буддизм более практичным в повседневной жизни людей по всему миру.

Секој, запали лампа

Поч. Ничико Нивано
Претседател, Ришо Косеи-каи

“Попрво отколку негодување за темнината”

Во сегашноста, многу луѓе околу светот страдаат заради војна и угнетување. Уште од пролетта, Папата Лео ЦИВ упати молба до сите светски лидери да стават крај на војната и да направат секакви напори да напредува мирот и обновата. Во еден од неговите обраќања, тој сочувствително истакна: “Доволно со правење на идоли од себеси и парите! Доволно со покажување на моќ! Доволно од војна! Вистинската сила е покажана во служењето на животот” (“Молитвено бдење Водено од Папата Лео ЦИВ”, Светиот Поглед, Ватиканска Издавачка Куќа, Април 11, 2026, [хттпс://www.vatican.va/content/leo-civ/en/homilies/2026/document/20260411-rosario-pa-ce.html](https://www.vatican.va/content/leo-civ/en/homilies/2026/document/20260411-rosario-pa-ce.html)).

Сепак, во невиден развој на настаните, водач на една нација упати оштри зборови на критицизам кон пораката на Папата. Јас сметам дека тоа е за каење кога умот и способноста да се употребуваат зборови – драгоцените поклони дарувани на човештвото – се употребени да сејат конфликт и раздор. И во нашиот дел, ние не можеме да направиме ништо туку да гледаме и да жалиме за оваа состојба на нештата.

Кога ова е речено, дури и во светот кој се чини дека е обвинен во темнина и има навидум непредвидлива иднина, постои моќна порака која тврди дека секој од нас може да направи нешто. Овој концепт, артикулиран од познатиот Источен философ Масахиро Јасуока (1898-1983), е наречен “практикување на осветлување на еден кош (на светот) со една лампа – практикувањето на осветлување на светот со десет илјади лампи.”

“Попрво отколку негодување за темнината, запали лампа. / Ние треба сите дефинитивно да станеме лампи кои ја осветлуваат темнината околу нас. / Дури и само малку, ајде да го осветлиме едниот кош (на светот). / Ајде да ги здружиме заедно тие лампи, толку далеку колку што нашите раце можат да достигнат. / Ако секоја личност осветли една лампа, тогаш десет илјади луѓе ќе запалат десет илјади лампи. / И Јапонија веднаш ќе стане светла. / Ова е нашето практикување на осветлување на еден кош со една лампа, која станува практикување на осветлување насекаде со десет илјади лампи. / Заедно, ние треба со цело срце да се посветиме себеси кон ова практикување на преобразување на светот, зар не?” (Харуки Кошикава, Нингенгаку генси року (Проучување на човечката природа: Размислувања за само-усовршување), Ибунша 1984).

Може да биде посоодветно за денешно време ако оваа објава гласи “(секоја земја во) светот” наместо во “Јапонија.” Исто, јас го интерпретирам терминот “практикување на трансформирање

на светот” не како повик за еден поединец да донесе голема промена во светот, туку како молба за секој да направи практични дела блиску до него. Ова е проширување на темата дискутирана во изданието од претходниот месец “запали светло во корист на други луѓе.”

Папата Лео исто нагласил во неговата проповед на 11 Април дека “се што треба е малце верба, само ‘трошка’ верба, со цел да се соочиме со овој драматичен час во историјата заедно – како човештво и покрај човештво.” Кога секоја личност со секојдневните дела станува лампа која го осветлува нивниот ќош во светот, и кога тие дела се множат во стотици на милиони или милијарди, ние можеме да гледаме напред кон светла иднина за земјата – иднина вредна на планетата која свети во брилијантно плаво во целосното црно пространство на универзумот.

Толку далеку колку што нашите раце можат да досегнат

Во објавата на Јасуока, фразата “Ајде да ги здружиме заедно тие лампи, толку далеку колку што нашите раце можат да достигнат,” не подучува нешто: ако ние ги интерпретираме “толку далеку колку што нашите раце можат да достигнат” да значи “во оквир на опсегот на нашите сопствени можности”, тогаш секое практикување на великодушност изведувано блиску до нас и без прекумерно напрегање, може да стане светло светло кое го осветлува светот на темнината. Во линија со ова размислување, сигурно не е само коинциденција дека на 10 Септември го славиме Годишниот Меморијален Ден на Соосновачот на Ришо Косеи-каи, Мјоко Наганума.

Коосновачот Наганума била добро позната по третирање на секој кој ќе го сретнела како тие да биле нејзини сопствени деца кои таа ги родила, и за давањето на нив водство кое понекогаш било остро, сепак секогаш љубезно. Таа се посветила себеси кон практикување на сочувство кое вистински “запалило лампа каде и таа да одела.” Кога и да видела некој во мака, таа не се двоумела да му даде нему што и да имала – храна, постелнина, пари, или дури самата облека што ја носела. Затоа што гледала се како поклон доверен на неа од Будата, таа продолжила да ја држи нејзината лампа сјајно да гори.

Ако ние се загледаме во нашите секојдневни животи и на тие кои се “на дофат на рацете,” ние не ги гледаме само нашите фамилијарни членови туку исто соседи, луѓе кои седат покрај нас во возовите и автобусите, и тие кои чекаат на ред заедно со нас во супермаркетите. Понудување на насмевка или збор на благодарност на тие луѓе – или проширување на раката на помош на некој во мака – служи како светло кое ја осветлува нашата околина. Грижење и изразување почит кон нашата фамилија служат како светло кое го стоплува и осветлува домот. И кога вие нудите молитви за луѓето во далечни земји кои се соочуваат со тешкотии, вие осветлувате племенита лампа за нив. Денеска, без сомнеж, луѓето околу светот ги трансцендентираат разликите во националност, раса и религија, делејќи ја истата надеж и молејќи се дека светлото на мирот ќе се шири далеку и широко.

Исто како што основачот Нивано ни кажал дека “лампата која вие ќе ја запалите за другите го осветлува ќошот на светот и никогаш не исчезнува,” ајде да неуморно, непоколебливо продолжиме со нашите секојдневни практикувања кои ја осветлуваат нашата непосредна околина.

(Од Косеи, Септември 2026)

Практикувајќи ја Дармата Тука и Сега

Сокузе Доџо

Лотос Сутрата и Четирите Племенити Вистини

Продолжувајќи од претходниот месец, ние сме одушевени да го споделиме следното издание на Практикувајќи ја Дармата Тука и Сега од Др. Доминик Скаранцело, Интернационалниот Советник на Ришо Косеи-каи. Сокузе Доџо е инспирирано од поглавје 21 на Лотос Сутрата и го пренесува принципот на ‘Медитација на Местото на Патот’ – увидот дека секое место може да биде место на практикување. Ова учење топло не потсетува дека ние можеме да ја живееме Дармата во нашите секојдневни животи – било дома, на работа, или на школо.

Др. Доминик Скаранцело

Последниот пат, ние земавме во обзир како, употребувајќи присутност и “телесна свесност,” ние можеме да ги практикуваме Четирите Вистини на Страдање преку осознавање кога ние стануваме вознемирени од јазот помеѓу нашите желби и реалноста. Ако ние можеме искрено да го препознаеме нашето страдање и да си признаеме дека имаме проблем, ние веќе ќе надминеме голема тешкотија. Но ние не можеме да запреме таму. Будата подучува дека ако ние сакаме да направиме нешто во врска со нашето страдање, нашиот следен чекор е да ги испитаме причините за тоа.

Некои Будистички објаснувања велат дека основната причина за страдањето е желба, додека други тврдат дека страдањето доаѓа од незнаење за тоа какви се навистина нештата. Двете не се взаемно исклучиви, сепак. Незнаењето е нашето заблудено сознание за сопството, длабоко вкоренет егоцентризам. Незнаењето не е само начин на размислување; тоа е нешто кое станува споено со начинот на кој ние го доживуваме светот. Овој егоцентризам, за возврат, создава јака желба – инсистирање – дека реалноста е во согласност со нашите желби. Понатаму, ние делуваме егоцентрично во светот за да ги присилиме нештата да бидат такви какви што сакаме, создавајќи вознемирениост за себеси и тие околу нас.

Земете едноставен пример базиран на искуство кое го имав во моите дваесетти. Јас сум на пат кон важна средба кога јас станувам заглавен во сообраќаен метеж. Како што фрустрацијата расте, секој возач околу мене почнува да изгледа како пречка која стои помеѓу мене и таму каде што јас сакав да бидам. Кога уште една кола ми пресече пат пред мене, јас трубам на свирката, луто гестикулирам, и се дерам на другиот возач. Другиот возач одговара слично, и тоа што почнува како вообичаен сообраќаен застој брзо станува вжештена расправа. Таквите моменти може да се чувствуваат како живеење во подрачје на пекол.

Која беше причината за оваа појава на страдање? Сигурно е безбедно да се каже дека ако јас не викав луто кон другиот возач И не направив агресивни гестови, кавгата немаше да се случи. Така, ние можеме да заклучиме дека моите дела беа првична причина за конфликтот.

Но ајде да одиме подлабоко. Зошто јас го направив тоа што го направив? Ако јас вистински не разберам зошто, јас би можел да бидам проколнат да повторам такви лути испади и да страдам понатамошни болни последици.

Кога овој инцидент се случи, јас бев напнат како струна, и тоа беше таа потисната, негативна енергија која извираше за да избега од контрола. И зошто јас имав таков негативен потенцијал? Дали тоа беше заради состојби – ситуацијата на каснење за мојот состанок? Многу луѓе би мислеле така. Но таму беа, без сомнеж, други возачи во тој густ сообраќај кои исто така брзаа на важни средби кои останаа смирани и мирољубиви. Ситуацијата, или состојбите, самите по себе, нема да беа првична причина, така да јас морам да проникнам понатаму.

Како што научивме кога ги студиравме Десетте Таквости, нашиот потенцијал или веројатност за

одредени дела е функција на природата на нашите умови. Каков беше мојот ум во тоа време? Тој гореше со бес, лутина родена од неспособноста да се усогласам себеси со каснењето на мојот состанок. Тоа беше ситуација во која јас можев да направам малку за да ја променам, носејќи ме лице во лице со мојот недостаток на начини.

Затоа, фер е да се каже дека лутата природа на мојот ум беше причината.

Сепак, ние можеме да имаме потреба да одлепиме уште еден слој, затоа што мојата состојба на ум беше формирана од претходни искуства. “Таквата природа” на умот го отсликува трајното влијание на нашите минати дела, “таквата награда” на претходните искуства. “Таквата награда” ја условува природата на нашите умови. Зошто јас имам потреба да размислувам дали јас сум наклонет кон лута состојба на ум. И ако е тоа така, зошто тоа би било така?

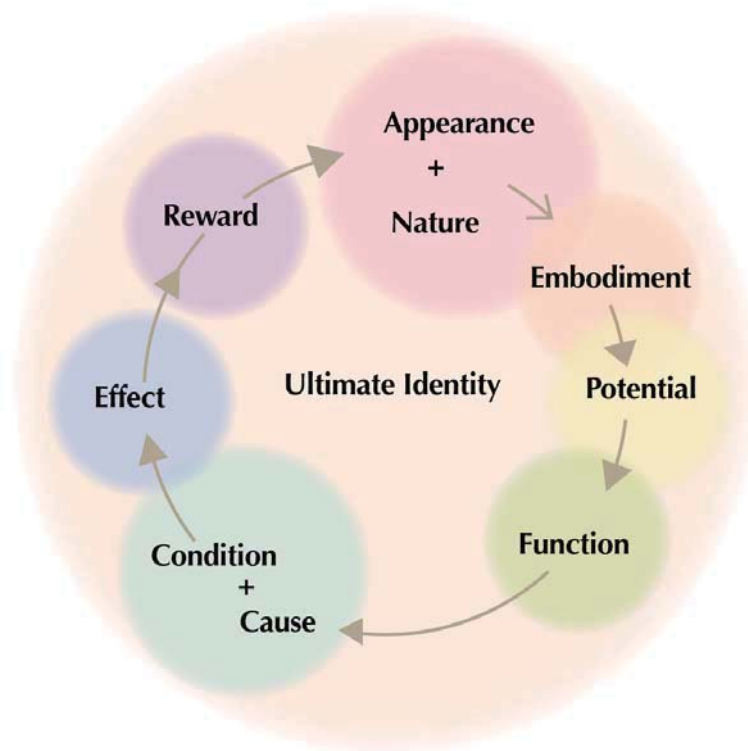
Во мојот сопствен случај, кога јас бев дете, јас бев хронично закаснет и често ги пропуштав роковите, што водеше до сурови укори и стрес на точноста било дома или на школо кое стана скоро трауматско за мене. Дел

од мојата емоционална реакција кон сообраќајниот метеж може да се издигнала од желбата да се избегнат повторните доживувања на тие болни последици на неуспевање да се биде точен.

Нема ништо лошо со таквата желба. Мојата растеше од принудно сочувство за себеси. Но мојата желба завиткана во невешти чувства на страв и лутина, кои тогаш се изразија себеси во дела додека јас се обидував да ја форсирам реалноста да биде таква каква што јас сакав да биде.

Практикувајќи ја Вистината на Причината не е секогаш лесно; тоа може да бара време, искрено себенабљудување, отварање на нашите срца кон објективирање на нашите чувства и мисли преку споделување на нив со членовите на сангхата. Ако ние треба да формулираме патека на практикување која би не водела нас кон транседенција на нашите страдања, ние треба да одиме до срцето на нештата.

Следниот пат, ајде да останеме со овој пример И да земеме во обзир како ние можеме да ја практикуваме “Вистината на Патот” кон згаснување на страдањата.

Извештај од теренот од Сангха

Поч. Хироми Марија Сасаки

Свештеник на Бразил Дарма Центарот

Јас имам син кој влегува во адолесценција. Еден ден, јас бев во брзање и го замолив него да ми помогне со некои домашни обврски. Јас реков, “Навистина ми требаш да го направиш ова сега, те молам,” но тој беше целосно абсорбиран во видео играта тогаш.

Тој ми одговори раздразнето, “Но јас неможам да сопрам сега!” Јас веднаш станав фрустриран и му одговорив багло, “Се што ти секогаш правиш е играње игри!” За кратко, ние почнавме да се караме.

Кога јас размислував за тоа што се случи, јас осознав дека причината за моето страдање не бил самиот став на мојот син. Попрво, тоа беше мојата приврзаност кон желбата нештата да одат на мој начин – сакајќи тој да ми помогне веднаш и да го направи тоа што јас, како негова мајка, му кажував него да го направи. Тоа беше оваа приврзаност која ја издигна мојата фрустрација и лутина.

Всушност, малку пред тоа, јас заборавив дека мојот син ме праша да ги исперам неговите омилените пантолони. Неколку дена покасно, кога тој праша, “Мамо, дали пантолоните се веќе готови?” Јас одговорив, “Ох, јас заборавив. Се извинувам.”

Додека јас се присетив на тој момент, јас осознав дека додека јас не сакав моите сопствени барања да бидат одложени, јас го одложив едното нешто кое мојот син ме замоли да го направам. Јас осознав дека неговото однесување да не ми помогне веднаш, што ме направи иритирана, беше фактички одраз на моето сопствено однесување.

Јас исто така осознав дека иако мојот син редовно ми помага со обврски по дома и ме поддржува

на многу начини, јас почнав да ја земам неговата помош здраво за готово и не изразив доволно благодарност кон него.

Со моето ново разбирање, јас го променив начинот на кој јас барав негова помош. Наместо да очекувам од него да одговори веднаш, јас го зедев во обзир неговиот распоред и почнав да вела, “Јас би сакала ти да ми помогнеш со нешто. Кое време би ти одговарало?” Тогаш, тој одговорил без да биде иритиран. Јас, исто така, повеќе не го поминував остатокот од денот негувајќи чувства на фрустрација и навреденост.

Преку ова искуство, јас ја научив важноста на осврнување на моето срце наместо да барам надвор од себеси причини за моето страдање. Јас дојдов до разбирање, преку моите релации со мојот син, дека причината за моето страдање лежи во моите сопствени приврзаности (Вистината на Причината).

Благодарение на ова сознание, нашите денови станаа посмирени и помирољубиви. Пред да се обидам да ги промена другите, јас се надевам дека секогаш ќе ја запознам важноста на првото усогласување на моето срце со Дармата.

Во моите напори да ја практикувам Дармата тука и сега, јас ќе прифатам се што ми се случува како можност за учење дадена од Будата, и јас ќе ја рафинирам мојата буда-природа преку искрено соочување со секоја случка и средба. Благодарам многу.

Поглавје 2

За да се поврзете со другите

Култивирајте цврстина родена од сочувствително срце

Поч. Никјо Новано
Основачот, Ришо Косеи-каи

Прифаќајќи строги зборови со понизност

Строгата опомена на Шакјамуни кон Рахула без сомнеж се појави од место на големо сочувство. Но јас сум длабоко импресиониран од длабоката мудрост на употреба на метафора на вода за да се укори Рахула. Водата е природно чиста. Преку споредување на вродената буда природа поседувана од секое човечко битие со водата, Шакјамуни го подучил Рахула на ова: “Твојата оригинална природа е така чиста како водата.”

Затоа што Рахула бил скромна личност, тој бил способен да ги прими тие зборови кон срцето на начин на кој тие беа наменети, и како резултат, тој се промени.

Тука, јас верувам, лежи тајната на вештината на Шакјамуни како ментор. Колку што знаеме, без оглед која сутра ние ја читаме, ние никогаш не го наоѓаме Шакјамуни да ја негира човечноста на секој со кој зборува велејќи нешта како “Ти си ужасна личност.” Дури и кога прекорува некого, тој се осврнува само на погрешниот став на таа личност или на погрешните дела. И затоа што поединецот веќе знае дека

тоа што му го кажува Будата е вистина, тој може да ги прифати неговите зборови понизно. Ако ние слушаме понизно и приемливо, дури и строг прекор повеќе не се чувствува како строг.

Било на работно место или во Дарма кругови, луѓето имаат тенденција да ги избегнуваат тие кои зборуваат строго. Сепак, ако таквата строгост го афирмира човечкото достоинство на луѓето и ги препознава нивните добри квалитети и сили, сигурно е дека ќе биде разбрана.

Ако Коосновачот Мјоко Наганума подучувала, “Јас морам да му помогнам на таа-и-таа личност да стане вистински практикувач на Дармата,” таа дури и би го поправала начинот на кој тие употребуваат стапчиња за јадење. Таа би им дала нив крајно детални насоки не само на практикување на Дармата туку исто на нивното однесување во секојдневниот живот, набљудувајќи го секое нивно движење.

Благодарение на Соосновачот, водачите на Дарма центрите развиле соодветен став и држење. Необичното нешто во врска со Мјоко-сенсеи било дека баш секој од нејзините строги зборови целосно споделувал срце на големо сочувство од кој тие извираше. Со голема емпатија, таа била темелно внимателна кон баш секој член. Кога луѓето знаат дека некој ги има нивните најдобри интереси во срцето, тие можат да ги прифатат критиките на таа личност и советите доброволно.

Мој познаник ја сподели следната приказна. Кога тој бил момче, тој направил нешто погрешно и бил оштро искаран од неговиот вујко. Тогаш, неговиот вујко го прашал него, “Зошто би така бистро момче како тебе направило такво нешто?” Зборовите “бистро момче како тебе” нашле одзив во него. Наместо да биде навреден од карањето, тој станал крајно наклонет кон неговиот вујко, и тие зборови го поддржувале него уште од тогаш - дури се до сега, добро навлезен во неговите осумдесети.

Кога ова е речено, светот на феномени во кој ние живееме е оштар свет полн со страдање, исто како што Шакјамуни Буда го опишал тоа кога тој подучил дека “Цело условено постоење се карактеризира со страдање.” За да се опстане во таков свет, важно е за нас да бидеме воспитани да бидеме отпорни уште од деца.

Соодветно, додека негувањето на другите бара основа на 100 проценти сакачка грижа, постојат неизбежни времиња кога таа љубов мора да биде изразена преку строги зборови.

Од друга страна, дури и кога ние сретнуваме тешкотии во нашите секојдневни животи, ние мора да не заборавиме дека Будиното големо сочувство работи и тогаш. Кога ние можеме да ги прифатиме тие тешкотии со отворено и искрено срце, ние ќе осознаеме дека тие отвараат пат кон среќата.

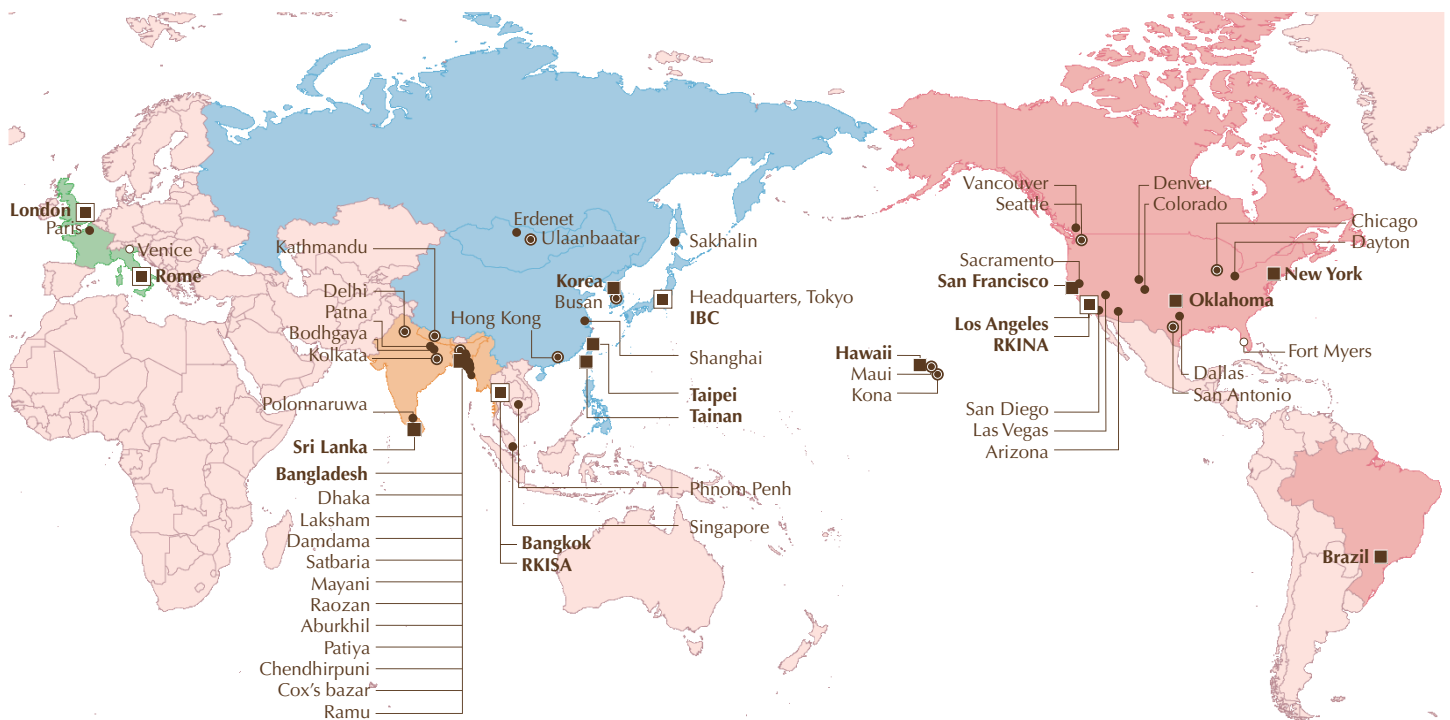

Rissho Kosei-kai International

Make Every Encounter Matter

🌸 A Global Buddhist Movement 🌸

Information about
local Dharma centers

facebook

X

✉ Ние ги сметаме за добродојдени коментарите на нашиот билтен Живеејќи го Лотосот :
living.the.lotus.rk-international@kosei-kai.or.jp